

12. navadna nedelja B

Zato odslej nikogar več ne poznamo po človeško. Staro je minilo.

Glejte, nastalo je novo. (prim. 2 Kor 5,16.17)

Prvo berilo

Job 38,1.8-11

Tedaj je Gospod iz viharja spregovoril Jobu in rekel: "Kdo je zaprl morje z vrati, ko je izbruhnilo in ušlo iz materinega naročja; ko sem mu dal za oblačilo meglice, za njegove plenice temne oblake, ko sem nasipal proti njemu svojo mejo, mu postavil zapah in vrata ter rekel: 'Do sem pojdeš, naprej pa ne, tu bo obstala moč tvojih valov!'"

Drugo berilo

2 Korinčanom 5,14-17

Bratje in sestre, Kristusova ljubezen nas je privedla do tega, da smo presodili takole: eden je umrl za vse in zato so umrli vsi. Za vse pa je Kristus umrl zato, da tisti, ki živijo, ne bi živeli več zase, ampak za tistega, ki je zanje umrl in vstal. Zato odslej nikogar več ne poznamo po mesu. Čeprav smo Kristusa poznali po mesu, ga zdaj ne poznamo več tako. Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo.

Evangelij

Marko 4,35-41

Ko se je tisti dan zvečerilo, je rekel Jezus svojim učencem: "Prepeljimo se na drugo stran!" Ko so odslovili množico, so ga vzeli s seboj v čolnu, v katerem je bil. Tudi drugi čolni so pluli z njim. Nastal je velik vihar in valovi so pljuskali v čoln, tako da je bil že poln vode. On pa je bil na krmi in je spal na blazini. Zbudili so ga in mu rekli: "Učitelj, ti ni mar, da se potapljamo?" In vstal je, zaprétil vetru in rekel morju: "Utihni! Molči!" In veter se je poglel in nastala

je globoka tišina. Njim pa je rekel: "Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?" Prevzel jih je velik strah in spraševali so se: "Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in morje?"

V razmislek

"Če bo šlo tako naprej, potem nam grozi..." – stavek, ki ga pogosto slišimo v pogovoru, včasih pa tudi sami uporabimo. Če mi nekdo grozi ali pa mi nekaj predstavlja grožnjo, me postane strah. Ogroženi pa se počutimo danes veliko bolj kot kadarkoli prej, tako navzven kot navznoter. Ogroženost stvarstva zaradi nemoralnega izkoriščanja iz strani človeka; ogroženost zaradi oboroževanja; zaradi naravnih katastrof, na katere človek ne more vplivati; grobo in subtilno izvajanje nasilja tako v velikih kot v majhnih stvareh, v konkretnih človeških odnosih pa vse tja do najglobljih plasti duše; in nato še ogroženost zaradi bolezni, poklicne negotovosti, negotove prihodnosti. Vse to nas dela prestrašene. "Sredi življenja nas obdaja smrt" beremo v himni iz 11. stoletja, ki na kratko povzema to izkušnjo.

Pripoved o viharju na morju želi preusmeriti naš pogled na najbolj pomembno in najbolj osnovno resnico našega življenja – ljubljen in željen sem od Boga ter sem od Njega osebno poklican in sem enkrat. Ko grozijo življenjski viharji in razburkani valovi, ko zmote in zmešnjave vplivajo na moje življenje – ostaja Bog neomajno zvest. Omejeni vidik, depresija, osamljenost in hromeča vdanost v usodo me dostikrat slepijo, da Jezusa sploh ni tu, da ali spi ali pa da mirno gleda moj propad. Če pa se z vsemi svojimi strahovi in stiskami odprem upanju, da me Božja ljubezen spremlja in da ne obstaja nič, ampak resnično nič, kar bi me lahko ločilo od nje, razen moje lastne volje, potem izgubi vsaka grožnja svojo smrtonosno ostrino, četudi s tem nismo premagali vsega strahu.

*Gospod, rekel si:
dokler ste na tem svetu,
vas bo strah.
Nočeš poznati močnih ljudi,
ki ne poznajo strahu,
saj si sam nekoč rekel: strah me je.
Ampak potem si šel po poti,
katere te je bilo strah.*

*Sebe in vse svoje strahove
si položil v roke tistemu,
ki te je vodil.*

*Prosim pomagaj mi,
da se ne bom branil strahu,
temveč da se mu prepustim
in se skupaj s svojim strahom
predam tebi.
Daj mi svoj mir.*

*Tako imam moč za svojo pot,
mirnost v vsem nemiru,
trdna tla pod nogami
in cilj, tvoj cilj pred očmi.*

(Jörg Zink)